

חֲלֻכּוֹת דִּבְרִים הַזּוֹהָגִים בְּפֶעַודָה סִימָן קָשָׁו

הַלְבָדִים הַנּוֹתָגִים בְּסֻעֻוְדָה סִימָן קָעוֹ

כבר האולה ד מ"ר בשם הווא"ש
ה פ"ג ותוקף
ה ימי עיריך
פלילות ברכות
ו ורשות
קדר זיקנה ורשות
לירפ' צפיפות
ברכה בצלל: הוגה י"י ואך-על-פי שאינו חור לבסוף לאכל עמקם פת, מאחר שעהר קבויות קידה עליה;
ברכה בצלל: הוגה י"י ואך-על-פי שאינו חור לבסוף לאכל עמקם פת, מאחר שעהר קבויות קידה עליה;
ברכה בצלל: ד אפק-על-פי י"ח שלא היה חפרות לבניו בשעה שברכך על מפת, בגין דלפת את הפת הם
באים אינם טענים י"ט ברכה בצלל: ד אם אסף שברכך על הפת שלחו לו מבית אחרים,
שאינו סמוך לעלהם ולא קידוד עלהם על כדורון, אסף מבדקים י"ט שזרקן לבודא ללבאת את הפת,
אריך לברך עליין בדין גמלך: (הוגה ולא ראייה נזקרים בזיה, ואפשר דעתם דסקם י"ט דעת קדמים י"ט) על
כל מה שסביראי לו בשיעידה, וען לסתן סיפן ר' ר' :

פָּאָר הַיְטָב

ק' קרא כל מה שכתוב ע"פ הפקת ר' מאיר ל' ברכות ל' ברכות על מה שיכל אליהם בלא פה. ווען בספר אערעישק סימן לב: (ב) ברכות כלל פ' למה שאומל עס הפקת: (ג) דיעת. ופשות דברות לא פהני ועתו אמר מלפת בין חפת כמ"ש ס"א. קאדור דיני פורת נקיים בדור הצעודה; אם אוכל עם כפת פשיטה

באוור הלכה

אוכלו כדי לגור פאנתה פְּגָלֶל, וצריך ציון: *שָׁאַנִּי אֲנוּ וְגַלְיָן¹⁸*. ובמשך עוד מילוט שרגילין לפחות ידיהם נטה והלך השלחן בפקי רוח וגס לשותה, ויש אומרים דורך בזמנינו שקד דין זה וצריך הרבה יותר אקלים השלחן במלון. המשטר במלון, ועל כן גראה בטענה אקורה¹⁹. אבל אנו שאנן את מסליקין בקבוקת השמן והעלבון גראה בטענה אקורה. אבל יונתן לא יכול פה. בלב זמן שלם בראשו כבתוכו הסעודה ומאי נזהה דעת סב' ופְּגָלֶל-אֲבָלֶל וְבָה שְׁהַבָּא דְּכָלְבוֹ וְלְשָׁבָא²⁰ ווכליידי ובטענה יובה הקפירו סלוק השלחן. אךם משאוי פוסקים גראה כתה או, זכר'ה"ז סמוקא באוד זריז וערוך וברמא"ם חנוקות ובנו הורה רוא' שובבגדות צימוני אשראי הקומות לא קפירו כל ענן סלוק השלחן ורק שפשלבי יודים מון לפט. ועדי, אך שמתהבר קוצר בקנאה וסתם לדגא זכר'ם הפקאים לאחד טען ברכה אף קברטם הקאים מחתמת הסעודה. יכישעמן ואצל מליל דקעיף אף קאי ואפללו זכר'ם, לעצמי דעפי יש לען בנה, זמג'יניו הרבה פוסקים שוחליך בזיה דפסק המחבר הוא רק לשיטת הטעפות קורא"ט, וגמ' קרבב'ם בראה לאכורה דסב'יא להכו, אבל קרבא רבושים לא סב'יא להכו, והו, כי קרש'ב"א פטב דרכ' דיסא ובין בשור ורזים אם בא' אף לאסדר פשעיה אין איריך ברכה לא לפניהם ולא לאחריהם, משום דהם עצם עקר ענזהה שם שבאים לנטבויות. האשלול קביא' בשם רב קאי גאון זכר'ם קרבא מדרשים בתקה:
שְׁנֵי מְרוּדָשִׁים בְּתַקְהָא:
פְּרֹושׁ אַחֲרָא, דְּלָאָסְרָה פְּקֻעָה שְׁבָשׁ²¹ וְצִרְיךָ בְּרָכָה
בֵּין לְבִנְיָם וּבֵין לְעַמּוּדָם, הוּא קָא' וְךָ על הַבְּרִים שָׁאַיִם מִתְּמַתְּפָתָה הַפְּעֻדָה
וְכִינָן פְּרוֹת וְכִינָן בָּנָה, רָאשׁ קָהָה קְבִיאָם בְּתוֹךְ הסעודה צְרוּיכִים בְּרָכָה
הַבְּרִים לְפִנְיָם וְאַם הַכְּבָאָם לאסדר הַפְּעֻדָה צְרוּיכִין בְּרָכָה
דְּהָוָא כְּפִשְׁטוֹ דְּסָגוֹן, וְהָוָא דְּלָא כְּפִרְושׁ הַתּוֹסְפוֹת וְהָוָא"שׁ; וְגַם לְפִרְושׁ ב'
שם שָׁאַנִּי אֲנוּ כְּפִרְושׁ הַבָּה"ג, סְבִירָה לְהַגְּמָנָה בְּרָכָה לְבָסָוף אַיִן

וחלה צדקה מושם דאן מלפט בהם את הפת, אקל ברכה לבלטף אין צדקה רק
קבב ורזה קאי על דברים נקיים שלא מקמת קשורה כללן אבסולוטית ורומנטים.
ובכן הבהיר שסם גם בשם החירות, והלאן בשער וזרם של לומדר
וברכבתו לאחריהם, וכן הבהיר שסם בשם שאלתו זרעם מן נחת, אבל ברכבת
הנפוי אין צדקה בקדמתם²⁰. מיזא מרבינה, ברכבתו הוא פליגא דרבנן, ופיקד
ורו רפהגן אנטקטיים, אנקט פראש דתניינו קשו' ותוקים, ואילע בכתה פרש' גן. והבה
וחון זאך, נאהה דבענינגו אם אליל דיסא אחר שפיטש קיז'מן הפת טוב שיבונ
נית מאמו²¹, ובכבר באסיכון קעט, לאוניה אף בזמננו אין גן קלוק סעדיה יער
פודזון, ומתחילה בונדיין יש לו לברך אף על דברים שאנטקטים בתרוץ פטענה פון
ר. פמברא ביטקין קעטן. אלא גאנט לבטחו קיינה צריך ברכחה אז, ובן תפב קערז'ן
שם בסציר-קעטן לא חילק על זה, עי'יש. ובכך רבים נקיים מקמת קשורה נראיה
לא קאי על דברים הקיימים ממשותה, ובגליל: * ואפלואם אונבל
עה לומרא שיטעם בעט עם פט, דילא עקר העטים שיוכיל לאכל הפורח ביל' ברכבת

שער הארץ

(ג) גם פג'ת ממבדר אין הואר. אולם שוקה"א בדור דבכ"ו רלא נטעה לומר שפנגו"ר כל בקיטים לא כה: (ימ) נובע מפוגאנ"ב ברעם בשים ריב טוף שאיר-אלון בבראו לדרכי המאהר, עין שם, בנסיבות הרה דעתו מה שהוא אכן כתוב בהר"ג:

אלוי, ולכון ארכילן ברכיה בפני עצם בין לפניום בין לאחריהם^(טז): ג' (טו) ואם קובע וכו'. רוזה לומר, שקביעת סעוקתו לפלת נתת קיה וק אללה הפהות, וועל-כן גוטשביבים הם בשאר דבריהם הנזרים לעיל בסעיף א^(טז): טו) ויש חולקין. סבירא לה, רמכל מקום אם אכל מכם בפחלה ולא פת איבם גוטשימים טפל לחפשודה, ואידך לברך עליהם בפחלה: (יז) ואידי עלי-פי וברוי מאחר וכו'. רוזה לומר, לאף דקענין א אמרנן שיאכל פת דזוקא גם לבס'ר, (ח) בזזה שעקר קביעת סעוקתו מתחילה היה רק על אלו הפהות, יכול לאמל אחר-כך לכל依 עלמא בלא ברכה, אך שאין דעתו לאכל עמכם עוד פת: ד' (יח) שלא קרי וכו'. ואפללו לא קיה גביכן דצטו אליכם בפערש. ובזון שקובע עצמו לאקליה הרוי מן הספק דעתו על כל מה שייבאו לו (מ"א בסימן ריב): (יט) ברכיה כלל. פרוש, למה שאוכל עם נפת; ומה שאוכל כלל בלא פת נתבאר בעיטים קורדים: ה' (כ) שדרבן לברוא וכו'. רוזה לומר: (יט) וגם אוולן עם הפת^(טז), בגין שהוא מבית אחרים שבודאי לא היה דעתו עליהם כלל. אין נפטרין בברכת הפת: (כא) על כל מה וכו'. ורקנו בשבביאו לו דבריים קבאים מחתמת כפעידה^(טז), וכייל בסעיף א, דאלו אם קבאיו לו מיין פרות לא מהני אפללו קיה דעתו לזה בשעת ברכה 'המוציא' שיזכה לאכלן אחר-כך כל ברכיה [אפללו בפהות שלן], אלא-אם-כן מלפת בכם הפת: קצורי דיני ברות סבאים בוחז בעשרה: אם אוכל עם הפת, פשייטה שאין אידך כלל ברכיה.

משנה ברורה

 Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הhalcot דברים הנזחניים בפעודה סיון קעה

קעח איזה דברים קראיים הפסיק בטעודה, וכו' ז' סעיפים:

(א) אֲקֵה אָכֶל בְּבִתָּה וְהַשְׁפֵּק סֻעֻּוֹתָה (ב) וְקָלָךְ (ג) לְבִתָּה אַחֲרָה, (ד) או בְּשָׂקֵיהַ אָכֶל וְקָרָא
חֶבְרוֹן לְדִבְרֵי עַמּוֹ וַיֵּצֵא לוֹ (ה) *לְפָתַח בֵּיתָו וְחַנּוֹר, הַוְאֵיל וְשֵׁבֶת מִקְומָיו (ו) צָרִיךְ לְכַרְךְ

א פכים ק
ב לשון גרמאכב שון גרמאכ****
כ טרייך ד אהילך
ברבות

פאר היטב

ב' פט ו' ויקבר ר' אחאי: יאכלם בין קפה בין בלא פט. וניתנו בקבוקע טעוקחו על שאר דברים, אכל הקובע סעדתו על הפרוח יאכל מהלה פט עצם הפרות, ודוקן:

שָׁעָרֶיךְ צְלָלָה בְּקַרְבָּה, וְאַם אָכוֹל בְּלָא פֶת לְקַפְתָּמָה צְלָלָה אֲשֶׁר־אִירֵךְ קְרַבָּה
לְפָנֶיךְ דָּנוֹר שְׁלָא מִחְמָת הַשְׁעִירָה, אָכְלָם רֹזֶחֶת לְאַלְכָל פְרוֹת קַצְתָּה עַם פֶת
וּקְעַת בְּלָא פֶת, בּוֹהַ שְׁדַעַת חַלְקוֹת, עַיְלָה יְשַׁלְמָה שְׁאַלְכָל תְּחִלָּה מִיעַט

משנה ברורה

דונענשָׁה טְפֵל לְפַתָּה, וְאַפְלָגָה לְאֶחָד דַעֲתוֹ לְהָה בְּפִרְוּשׁ קְשֻׁעָה בְּרֶפֶת
הַמּוֹצִיאָה. וְאִם אָכֵל בְּלָא פַת, פְשִׁיטָא שְׁאַרְיָיךְ בְּרָכוּ לְפִמְיכֶם,
וְאַפְלָגָה הַם מַבְשָׁלִים, דַעֲוֵי שְׁלָא מַחְמַת הַסְּעִירָה רַק לְקַפְתָּח בְּעַלְמָא.
אָכֵל אָם רַזְחָה לְאַכְלָל פְרָוחָה קְצַת עַם הַפַּת וְקַצְתָּה בְּלָא פַת, בְּזָה יְשָׁרָה
דְעֻזָּות חֲלוֹקוֹת. עַל-כֵן יְשַׁׁלֵּחַ שְׁיָאַכְל תְּחִילָה קַעַט בְּלָא פַת וּבְרָדוֹת
אַלְעִיקָּן. וְאַמְרָדָה יְכַל שָׁאָר הַפְּרוֹת בֵּין בְּפַת וּבֵין בְּלָא פַת.
עַזְזָהוּ קְבּוֹעַ סְעֻנְטוֹן לְלַפְתָּה הַפַּת בְּשָׁאָר דָּקְרִים. אַכְל בְּקַובָּעַ
סְעִירָחוּ לְלַפְתָּה הַפַּת בְּפִרְוּת, בֵּין שְׁאַכְל מַחְלָה בְּרוֹת עַם פַת יְיַכְלָל
לְשִׁבְעָל בְּרוֹת בְּרוֹת בְּרוֹת בְּרוֹת בְּרוֹת בְּרוֹת.

אף קשלא אכל עוד עם פה, פמו שפַבָּק בְּקִמְמָא, הוא מושם דקְבָעֵס עֲזָנָיו עליהן. ובצטמַת בעלמא לא מקרי קביעה סעודה, וכן מוכיה בתמלידי רבענו יוניה שפַבָּק מְקוֹר קְדִין תְּוָה לְשָׁטוֹן. ומְכִינָה שְׂמִינִית עַשֶּׂה עַקְרָב לְפָטוֹן שְׁלִוָּה מְפֻחָה וְהַחֲלִיל לְאַלְלָל מְגֻנוּם כְּפָתָה, פְּטוֹר הָוּא אַחֲרָבָן בְּשָׁאָלָל מְפֻגָּה בְּלָא פָתָה בְּכָל עַגְנִין. בין שִׁיקְדוֹן לְבָסְרוֹן וְאַלְלָל מְגֻנוּם עַס כְּפָתָה בֵין וכֵי: וְלִשְׁוֹן עַקְרָב לְפָטוֹן עַד. שִׁקבָּב מְוֻחָה כְּדָרְבָּרָה, וכן מְשֻׁמָּעָה לְשׁוֹן וּבְקָא. וְאַפְּשָׁר לוֹמַר עוד, דְּמִשְׁכְּבָר שְׁלַכְתָּב דְּנוֹב שְׁאַלְלָב בְּתַחַלָּה מְהֻרְבוֹן, דְּקִשְׁמַעְלָה לְקָאוֹתָה בְּלָלוּקָעַט, קְרִינוֹ דְּרִיאָלָל מְתַחְקָה מְעַט עַל-קְלִילְפָוִים, אַלְלָב אַיְלָב גָּם אַחֲרָבָן, וְעַד עַקְרָב שְׁשִׁירָה כְּבֵיה אַלְלָבָרְפוֹן, אַלְלָב לְמַה שְׁפִיט קְרִמְמָא בְּלָשָׁון רְבָנוֹ יְהָה דָּרָךְ אַם לְאַלְלָב לְלַחְזָה שְׁזִירָה בְּרִיְהָה דְּנוֹב הַלְּבָרְכָה לְאַבְרָהָם הַצָּבָרָה.

תגובה מפניהם שהיפגש בזיה יש בו פתרים רבים. עלבון אקדמי לזה סדרקה אגדה כדי לחקל על המשען. הנה בענין שמי מקומם (קינוי שהתחל לאלכל וdalal לפקקים אחר ורוצה לאכל שם, או שרוצה לחזור למקוםו הראשון ולאכל שם) קימא לנו צורך לחזור ולברך, ובזה שלשה דברים שצרכין לכך: א) מדר שניו מקום,

* לפתח ביתה. עין מונה ברוחה. אין בפרוייקטים דילרואה מקומו מהניא, אם כן אמאי הוא שמי מקום ביצא לפתח ביתו? ולא הניא, דלט פירוי קשחתה נעל; ובפרט אם ימאל דמיה לביות לא מוקני ראה מקומו, בקראי לא קשה מין: רולקונטאים ביצא חוץ לפתח ביתו קני מבנית לבית. כמו שקבעו קאקרונטים:

קומו. ג) אם שנה מקומו, מה רינו בזוה. ונחזר לבאר אחר אחד
ללא עמלו קיה דעתו לעלה בשעת ברכה נאשנה מקומו, ואפלו אם נא רך חוץ
ונזען בהמה שכתבה בזוה באור הילכה; אך בזוה יש חלק, דאמ
ויא פחת גג אמד. ומפניית לוויה, אפלו טראילין דROL לא קוינו
דברים שיק שמי מקומו. איתה בזוה פלגא בנטרא נפסחים ק"א
שנקן. דין שווה בזוה וצעריך לשופר ולברך. ורב חסידא סבר, דוקא
וימשקין שאין מחייב וצורך לברך ברכיה אחרינה שלין במקומו
לחות ולברכך בשרותה לאכל עיר, אבל אם אבל פת צויש או מרים
רכך במקומו דוקא, ועל-כן אמרין בהו דאפלו אם עקר ממקומו
יעיות בראשונה הוא יכלו ישב במקומו דמי, ואין צרכיך לברך
ששת דבל גוני צרכיך לברך. וזהו טעם שני סעיפים בראשונים,
בסטון סעיף ב וככל זה הוא לעניין לחות ולברכך, אבל לברכה אין
נחלת הפטוקרים גם-בן בזוה: כרמב"ם וסייעו סוברים דמשחרר
אכל ובר שחייב עלייך לברך ברכיה אחרינה על האכל שאל
ל עפה, וזה המזכיר בסעיף א; ישאי פוטקים סוברים דאין צרכיך
ארכונה יוצא בטה שטברך אחר אכילה השניה והיה קאי על
כל קדצת הפטוקרים סטוקא בתק"ה. ונזכר ברטוי נידנים המפסיקים
ג. רעהה נוחיל לברך את דברי הסakin:

ביחד עם עוד אנשים (ה) ונשארו בני חברינו במוקם, אין עיר ב: (ב) והלך וכו'. ואבלו לא נשאה שם כלל, שזכה וככל-שכן אם רוזח לامر סעודה במוקום השני: (ג) לבית אם לא שהה דעתו מחלוקת לשנה לחדר אחר, וקדלקמה אפ-על-פי שלא פסק מסעודה כלל, אלא שקרה עכבר לדבר שניי מבית לבית: (ה) לפתח ביתו. רוזח לומר, שיצא: (ו) צדקה לברך וכו'. דעל-ידי היציאה ממוקמו (ג) חשב דמי, וכן מרוץ ברמת-המוני למפרע ורהורזיא' על להבא:

(א) היה אוכל בבית זה. ומרי באוכל יחידי, דאם אכ' אריך למור ולבך לכלאי עלה עלי'ר ייזהארו⁴⁰, וכדלקפּן קדור למקומו הראשון. אפלו הבי' שני' מקום מקר' וכדלקפּת אח'ר והיא הידין ליחס' אהה, בסידון בכלל שמי מקום הווא בנטע⁴¹, עק' שם: (ד) או שקי' אוכל וככ'. אשומעין בער' עמו דבר בעלה וצוא לאקארטו מפהה ביתו וטער, גוי כ' (ג) חוץ לפתחו, דאם מדבר עמו על הפתח אין זה שני' מק' נטפקה סעודתו למגרי, ומה שאוכל אהר-בן (7) בסעודה אח'

שער הצעיר

(ט) ובספרה דהוא פ דין אם ישארו בגניבתו מסבחן על השלחן גס-בון דיבא הא, דהרי בפעריה בפתח דוקא אל לא הינו שם אדר אום נזקර הקביעהו¹⁰. אחריך פצעתי שמאבד בן בספר משיח-להקה: (ט) כס-רמאנשין ולובוש ותגר'א: (ט) בכו שכתב המחבר בסוף סעיף ב: (ט) וגבע מהפ'ה-הדרת דאנינו מזריך רק ברה למתיחה, דרכם כלל פקום סבירה את היא, אבל צלי-ידי בשינוי מושיב פסנתר אהורה לנמריל ולובוש:

